

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 447

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Ε.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Π ρ ο ς

τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων

Κωνσταντῖνον

Μεγαλειότατε,

Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου Ἰησοῦς Χριστὸς πολυχρόνιον ποιῆσαι τὴν Ὑ. Μ. καὶ διαφυλάττει Αὐτὴν καὶ κατευοδοῖ εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν πόθων καὶ ὀνείρων τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἑλληνικοῦ Ἐθνους, ἀναπαύσαι δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀειμνήστου Πατρὸς Αὐτῆς Βασιλέως ἡμῶν Παύλου ἐν σκηναῖς Δικαίων.

Τοῦτο εὐχόμεθα θερμῶς ὡς πνευματικοὶ ἡγέται τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (Παλαιοσημερολογιτῶν).

Καὶ ὡς ἐκπρόσωποι ἑκατοντάδων χιλιάδων πολιτῶν Ἑλλήνων καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, προαγόμεθα βαθυσεβάστως νὰ ὑποβάλωμεν διὰ τοῦ παρόντος ὑπομνήματος εἰς τὴν Ὑ.Μ. ταπεινάς κρίσεις ἡμῶν καὶ τὸ αἶτημα τῆς πολυπληθοῦς μερίδος τοῦ εὐσεβοῦς Ὑμετέρου λαοῦ τοῦ ἀκολουθοῦντος τὰς Σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξιας τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ τὸ Πάτριον Αὐτῆς ἑορτολόγιον.

Μεγαλειότατε,

Ἀποτελοῦμεν τὴν ὑγιᾶ μερίδα τοῦ εὐσεβοῦς καὶ θρησκευόντος Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἡμῶν κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν. Εἴμεθα Ἐθνικόφρονες καὶ συνεχίζομεν ἱστορικὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἱερὸς Κλῆρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ νὰ εἶναι παράπλευρος τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας ὑ-

πὲρ τῆς ἀμωμήτου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος, εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς ὀλοκαύτωμα ἱερὸν ἐθυσιάσθη καὶ θυσιάζεται ὑπὲρ τῶν Τιμίων Ἰδανικῶν τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ τοῦ Ἐθνους.

Ὁ ἱερὸς Κλῆρος τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον συνεχίζομεν, εἶναι καὶ ὑπέρμαχος καὶ εὐχέτης τοῦ θεσμοῦ τῆς Βασιλείας ἐν τῷ εὐσεβεῖ ἡμῶν Ἐθνει.

Οἱ Ἀοίδιμοι Βασιλεῖς ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ὑπῆρξαν καὶ οἱ φυσικοὶ προστάται καὶ προασπισταὶ τῶν ἱερῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Δογμάτων καὶ Παραδόσεων.

Καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον τοῦτο οἱ Βασιλεῖς ἐξήσκουν, ἐλαμπρύνετο ἡ Βασιλεία καὶ ἐδοξάζετο τὸ Ἔθνος μετὰ τὴν πλουσίαν εὐλογίαν, τὴν ὁποίαν ἀντικατέπεμπεν ὁ Εὐλογητὸς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐπὶ τὸ Ἔθνος, ἡ Ἀγία Τριάς, ὁ μόνος ἀληθινὸς καὶ Ζῶν Θεός, ἀπὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Ὁποίου καὶ οἱ Βασιλεῖς βασιλεύουσι καὶ οἱ Ἀρχοντες κυβερνῶσι καὶ τὰ ἔθνη εὐημεροῦσι.

Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ Βασιλεῖς παρημέλουν τοῦτο τὸ ἱερὸν καθῆκον ἐναντι τῆς Ὁρθοδόξιας ἢ συνετέλουν εἰς τὴν νοθείαν τῶν ἱερῶν Αὐτῆς θεσμῶν, ἢ τὴν καταπολέμησιν αὐτῶν, καὶ ἡ Βασιλεία ἐκλονίζετο καὶ συμφοραὶ καὶ πόλεμοι καὶ ἀκαταστασίαι εἰς τὸν λαόν καὶ τὸ Ἔθνος ἐπήρχοντο. Ἡ ἱστορία εἶναι μάρτυς ἀψευδῆς τῆς μεγάλης

ταύτης ἀληθείας.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἡμέτερος Κληρὸς καὶ ἡ Μερὶς τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ ἡ ἀκολουθοῦσα αὐτὸν ὡς ἀκραιφνεῖς Ὁρθόδοξοι καὶ ἐθνικόφρονες πολῖται καὶ κατὰ τὸν πρόσφατον κατὰ τοῦ συμμοριτισμοῦ ἀγῶνα ἐπέδειξαν παράδειγμα αὐτοθυσίας καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων ἡμῶν συνετελέσαμεν ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐλευθερίας, οὐ μόνον δὲν ἐτύχομεν ἄχρι τῆς στιγμῆς τῆς κατανοήσεως ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας εἰς τὸ προφανές δίκαιον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπηνῶς κατεδιώχθημεν παρὰ πάντα νόμον καὶ τὸ ὑφιστάμενον Σύνταγμα.

Οὕτως ἡ Πολιτεία πρὸ δεκατριῶν «13» καὶ τι πλεον ἐτῶν γενομένη ὄργανον τῆς Ἐπισήμου λεγομένης Ἐκκλησίας διὰ τῆς 45 πράξεως 1951 τοῦ ὑπουργικοῦ Σ(λίου) τῆς τότε Κυβερνήσεως ἀπεφάνθη ὅπως: 1) Διωχθῶσιν οἱ Παλαιοημερολογῖται Ἱερεῖς. 2) Ἀποσχηματισθῶσιν οἱ καθαιρεθέντες καὶ μὴ κανονικῶς χειροτονηθέντες. 3) Ἐκτελεσθῶσιν αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καὶ 4) Ἀποδοθῶσι τῷ Ἐπισήμῳ Ἐκκλησίᾳ, ὅσοι Ναοὶ ταύτης αὐθαιρέτως κατελήφθησαν ὑπ' αὐτῶν.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξωρίσθημεν, ἐφυλακίσθημεν, ἀπεσχηματίσθημεν, διευομπεύθημεν ὡς κοινοὶ ἐγκληματῖαι. Οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ ἡμῶν ἐσφραγίσθησαν, τὰ Ἱερά καὶ τὰ Ὁσῖα ἐποδοπατήθησαν ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Χωροφυλακῆς, διότι ἠθελήσαμεν νὰ ἀκολουθῶμεν συμφῶνως πρὸς τὴν συνείδησιν ἡμῶν τὰς Σεπτὰς τῆς Ὁρθοδοξίας Παραδόσεις καὶ τὸ Πάτριον Αὐτῆς Ἑορτολόγιον.

Ἀλλὰ τοῦτο μήπως ἀποτελεῖ παράβασιν οἷον δῆποτε Νόμου ἢ παραβίασιν τοῦ κειμένου Συντάγματος; Ἀπεναντίας ὄχι μόνον δὲν ὑπάρχει Νόμος ἀπαγορεύων τὴν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Πάτριον Ἡμερολόγιον θείαν λατρείαν, ἀλλὰ τούναντίον, ὑφίσταται ὡς μήπω καταργηθὲν ἀπὸ 18ης Ἰανουαρίου 1923 Ν.Δ. «Περὶ τοῦ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου» (ἄρθρ. 1 παρ. 3 ἀναφέρει: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς» παραιτέρω δὲ ἐν παρ. 4: «Ἡ Ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρεταὶ ἡμέραι, ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον».

Ἡ 45 αὐτῇ πράξις τῆς 3ης Ἰανουαρίου τοῦ 1951 προήλθε κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3223)331 τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου 1950 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο ἡ δίδωσις ἡμῶν. Ἡ Ἐπίσημος δηλονότι Ἐκκλησία σκοπίμως παρέστησεν ἡμᾶς ὡς παραπλανῶντας δῆθεν τὸν λαόν, ὡς σχίζοντας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος, ὡς ἐγκληματοῦντας κατὰ τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως ἡμῶν. Ἡ δὲ Πολιτεία παρὰ πᾶσαν ἐννοιαν τοῦ δικαίου, παρὰ τὴν βασικὴν διάταξιν τοῦ Συντάγματος, τὴν καθιεροῦσαν τὴν ἐλευθε-

ρίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἐδίδε τὸν Χωροφυλάκα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ παρανομοῦντος Ἐπισκόπου διὰ νὰ μᾶς καταδιώξη, νὰ μᾶς προφυλακίσῃ, νὰ μᾶς διαπομπεύσῃ.

Καὶ οὕτω πῶς τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν κατεπατοῦντο, ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως κατηργεῖτο καὶ ἡ ἰσότης τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ Νόμου ἔπαυεν. Ἀνενεοῦτο δὲ τὸ κράτος τῆς βίας καὶ τῆς αὐθαιρέτου θελήσεως τῶν Πατρῶν τοῦ Μεσαίωνος ἐν 20ῷ αἰῶνι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι δυστυχῶς.

Τὸ ἀδίκημα ἐπομένως, τὸ ὁποῖον διαπράττει ἡ Πολιτεία διὰ τῆς ἀνωτέρω 45)51 πράξεως τοῦ ὑπουργικοῦ Σ(λίου) ἐναντίον τῆς ὑγιεινέρας μερίδος τοῦ ἔθνους καὶ τῶν πιστοτέρων τέκνων τῆς Ὁρθοδόξου Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, κατ' αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν σοβαρῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, *εἶναι προφανές. Ὁ δὲ προκληθεὶς διωγμὸς εἶχε βαθύτερα ἀπὸ τὰ προβαλλόμενα ὡς δικαιολογητικὰ τὰ αἷτια.*

Ἡ 45)51 αὕτη δὲ πράξις ὅλως ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἔκνομος δὲ περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸ εὐσεβές ἡμῶν ἔθνος σήμερον, τὸ ὅποιον ἄλλοτε ὑπῆρξεν κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ φορέυς τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν διάφοροι μυστικά ἐταιρεῖαι καὶ θρησκευτικαὶ κοινότητες καὶ αἰρετικά ἐκκλησίαι λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Συντάγματος ἐλευθέρως καὶ δρῶσιν εἰς βάρος μάλιστα τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, πῶς δύνανται τὰ πιστὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα νὰ στερῶνται τοῦ δικαιώματος τῆς θείας λατρείας συμφῶνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς θεσμοὺς τῆς μιᾶς Ἀγίας καὶ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διατηροῦντες ὑπὸ τὸν ἐφιάλτην τῆς 45)51 πράξεως τοῦ ὑπουργικοῦ Σ(λίου);

Ὁμόθυμος ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων τῇ 22ᾳ Ἰανουαρίου τοῦ 1931 ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἀνεγνώρισεν ἐν τῇ συζητήσει τοῦ ζητήματος ἡμῶν τὸ ἀπαράβιαστον συνταγματικὸν ἡμῶν δίκαιον νὰ θρησκευώμεν κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν. Ὁ τότε Πρωθυπουργὸς προέβη εἰς τὴν σαφὴ τοιαύτην δήλωσιν ὅτι «Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐπεμβαίῃ, ὅπως ἀπαγορεύῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον τὴν ἐκτέλεσιν σύμφωνα μὲ αὐτὸ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων. Ἡ φυσικὴ λοιπὸν διέξοδος εἶναι νὰ κάμουν αὐτοὶ μίαν ἰδικὴν τους ἐκκλησίαν τῶν παλαιοημερολογητῶν. Καὶ τοὺς εἶπον: ἂν δὲν τὴν κάμετε νὰ συνέλθετε καθ' ὃ ἔχετε δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος... νὰ συνταγισθῇτε καὶ νὰ κάμετε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογητῶν, νὰ κανονίσῃτε τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἱερῶν σας καὶ τῶν Ἐπισκόπων σας ἀκόμη—διότι δὲν εἶναι οὔτε αἰρετικοί, οὔτε σχισματικοί—οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον».

Εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην τοῦ Πρωθυπουργοῦ

εὐρέθη σύμφωνος ὁλόκληρος ἡ Βουλὴ.

Μεγαλειότατε,

Εὐλαβῶς ὑπομνήσκωμεν τὰς Πατρικὰς ὑποθήκας, τὰς ὁποίας ἔδωκεν εἰς τὴν Ὑ.Μ. ὁ Ἀειμνήστος Πατὴρ Ὑμῶν Βασιλεὺς Παῦλος ὀλίγον πρὶν πρὸς Κύριον ἐκδημῆσαι: «Προστατεῦσατε τὸ δίκαιον τῆς ἀδικουμένης ταύτης μεγάλης μερίδος τοῦ θρησκευόντος εὐσεβοῦς ἡμετέρου Λαοῦ ἀγωνιζομένου οὐχὶ ὑπὲρ δεκατριῶν (13) ἡμερῶν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν τούτων τῶν Θεοσυστάτων θεσμῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐνότητος Αὐτῆς.

Ἀπόδοτε τὴν δικαιοσύνην εἰς τὴν μερίδα ταύτην τοῦ Ὑμετέρου εὐσεβοῦς Λαοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἡ ἐννοία τῆς ἰσοπολιτείας ἐν τῇ Βασιλευομένῃ Δημοκρατίᾳ μεταξὺ τῶν πολιτῶν Αὐτῆς καί, ἀγαθύνθητε, ὅπως ἐνθέρμως συστήσῃτε παρὰ τῇ Σεβαστῇ Κυβερνήσει, χάριν τοῦ σεβασμοῦ αὐτῶν τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλλήνου πολίτου καὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας ἐν Ἑλλάδι, διότι «*τιμὴ Βασιλέως κλίειν ἀγαπᾶ*», ὡς βεβαίῳ θεοπνεύστως ὁ ψαλμωδὸς Προφητὰς Δαβὶδ.

Ζῆσι - Βασιλεῦ ἐν Χριστῷ Τῷ Σωτῆρι ἡμῶν Θεῷ, «καὶ ἐντεινὲ καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλευε (ἐν Αὐτῷ) ἔσκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης», ἵνα καὶ ἡ Πανσθενὴς Χάρις Αὐτοῦ ἐπισκιάσῃ τὴν Σὴν Μεγαλειότητα καὶ διαφυλάξῃ Αὐτὴν ἀπὸ τῶν ποικιλωνύμων ἐπιβούλων ἐχθρῶν τῆς τε Ἀγιοτάτης τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Πίστεως καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, καὶ ὁδηγήσῃ Αὐτὴν εἰς τὴν εὐκλειαν τοῦ Βυζαντινοῦ Μεγαλείου καὶ τῆς μετ' Αὐτοῦ συνημμένης Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ δοξάσῃ Αὐτὴν ἐπὶ γῆς καὶ ἐν Οὐρανῷ εἰς αἰῶνας.

ΤΗΣ Υ Μ.

ταπεινοὶ ὑπῆκοοι καὶ διάπυροι πρὸς

Κύριον εὐχέται

† ὁ Γαρδικίου ΑΥΣΕΝΤΙΟΣ Πρόεδρος

† ὁ Μαγνησίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† ὁ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

† ὁ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ

Συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς ἅπαντας τὴν ἀγορὰν τοῦ βιβλίου «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Παπισμός» τῆς συγγραφῆς Οὐρανίως Γερ. Λαμπάτου, ὅπερ ἀποτελεῖ μίαν θαυμασίαν ἀπολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὑποστήριξιν τῶν ἀληθειῶν αὐτῆς.

Ἐν τῷ μικρῷ, ἀλλὰ περιεκτικῷ τούτῳ βιβλίῳ θίγεται ἐπίσης τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς καὶ δὴ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐπιτεύξεως ταύτης, κατὰ τὴν γνώμην τῆς συγγραφῆς.

Ὅσοι μελετήσουν τὸ ὡς ἄνω πονημάτιον, πολλὰ τὰ ὀφέληθ' ἀποκομίσουν καὶ θὰ ἀποκτήσουν ὀρθὰς ἀντιλήψεις καὶ ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ ἐπιμάχου θέματος τοῦ δυνατοῦ ἢ ἀδυνάτου τῆς Ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης ἐκφράζονται τὰ θερμὰ συγχαρητήρια ἡμῶν εἰς τὴν λογίαν καὶ δόκιμον συγγραφέα.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΙΣΩ

(Ἰον Μέρους)

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν πρωτοφανῆ ἐξωστρέφειαν, στροφὴν δηλαδὴ πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον. Ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος, ὁ κόσμος τῆς καρδίας δὲν τὸν ἀπασχολεῖ. Τὸν ἀπορροφᾷ κυριολεκτικῶς ἡ φαινόμενη αἴγλη καὶ ἡ λάμψις τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων. Τὸ «*γνωθὶ σεαυτὸν*» ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν κάτι ἀπὸ τὸ μὴ ἀναγκαῖον, κάτι τὸ περιττὸν καὶ ἄχρηστον, κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τίποτε νὰ ὠφεληθῇ, κατὰ τὴν γνώμην του. Καλλιιεργεῖ καθ' ὑπερβολὴν τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις, ἐνῶ τὰ εὐγενῆ συναισθήματα καὶ τὰς ἀγνὰς διαθέσεις τῆς καρδίας του τὰς καταπνίγει. Δὲν σιγέφεται πρὸς τὰ ἔδον, πρὸς τὰ βάθη τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου, ὅπου εὐρίσκονται θησαυροὶ ἀνεκμετάλλευτοι. Εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἐγίνε μία «*μηχανή*», ἓνα «*ρομπὸτ*» καὶ τίποτε ἄλλο πέραν αὐτοῦ. Ἡ νευρικότης καὶ τὸ ἀγωνιώδες ἄγχος, τὰ ὁποῖα τὸν διακατέχουν, εἶναι ἀπόρροια τῆς ἐξωστρεφείας αὐτῆς καὶ παντελοῦς ἀπορροφήσεως ἀπὸ τὴν ὕλην τὸν μηχανικὸν πολιτισμὸν.

Πόσον ἥρεμος καὶ γαλήνιος, πόσον εὐτυχὴς καὶ πανευδαίμων εἶναι ἀντιθέτως ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐφαρμόζει τὸ «*ἐνδον σκάπτε*» καὶ τὸ «*ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος*». Οὗτος ἐπιτυγχάνει νὰ ἐξευγενίσῃ τὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον, νὰ ἀποβάλλῃ τὰς κακὰς κλίσεις καὶ ἑξεις, νὰ ἐκριζώσῃ τὰ πάθη καὶ τὰς κακίας, νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὰς ἀρετάς, νὰ τελειοποιηθῇ μὲ μίαν λέξιν καὶ νὰ καταντήσῃ «*εἰς ἄνδρα τέλειον καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ*». Ὡς ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν λέγοντος ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ: «*Ἐντὸς ὑμῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν*».

Πράγματι! εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πιστεύοντος εἰς Χριστὸν ὑπάρχει εἰς ἀνεξάντλητος πλοῦτος καλωσύνης καὶ πραότητος, μία ἀστείρευτος πηγὴ πνευματικῶν χαρίτων καὶ δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς ἀκένωτος θησαυρὸς ἀρετῶν, μία ἐστὶα λαμπρᾶς πνευματικῆς ἀκτινοβολίας καὶ ἀσκηδίστου ἐν Χριστῷ χαρᾶς. Ὡς στραφῶμεν ὅλοι πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν μας κόσμον. Ὡς ἀπαλλάξωμεν αὐτὸν τῶν τυχόν ἐλλείψεων, ἀδυναμιῶν καὶ ἐλαττωμάτων. Ὡς τὸν ἐμπλουτήσωμεν μὲ τὰς ὑποποιούσας ἀρετάς καὶ μὲ τὰ ποικίλα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ εἰς αὐτόν, «*ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι*», ὡς ἔχωμεν ἐστραμμένην πᾶσαν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν φροντίδα ἡμῶν, ὅπως ἔπραττον οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατέρες, ἵνα ἀποβῶμεν καθαροὶ καὶ ἀσπιλοι κατὰ τὴν κριδίαν καὶ ἐνοικήσῃ εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἥτις θὰ μᾶς κατευθύνῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐν Χριστῷ πραγματικῆς τελειώσεως!

Μία νέα Βασιλεία

*“Μανθανέωσαν καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προ-
ῖστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίους χρείας” ἵνα μὴ ᾖσιν ἄ-
καρποι... (Ἀπόστολος Παῦλος)*

Α'

Ἐὰν ἡ οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἀναμφισβητήτως ἡ εὐγενεστέρα ἑκ-
φρασις αὐτῆς εἶναι ἡ ἀγαθοεργία. Δι' αὐτὸ
καὶ ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πα-
ραλλήλως πρὸς τὴν ἄμυναν τοῦ Δόγματος,
ἐκαλλιέργησε καὶ τὴν φιλανθρωπίαν.

Ἡ φιλανθρωπία ἀποτελεῖ σκοπὸν καὶ
περιεχόμενον πατερικῶν ὁμιλιῶν, ἀλλὰ καὶ
καθημερινῆς ἐνασχολήσεως τῆς Ἐκκλησίας.
Ἀκόμη ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς ἐποχῆς ἔχο-
μεν τὰς «ἀγάπας», τὰς «λογίας», πρὸς τὸν
σκοπὸν δὲ τῆς συστηματικῆς διεξαγωγῆς
τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας ἐκλέγονται ὑπὸ
τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων
οἱ ἑπτὰ Διάκονοι.

Κατὰ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς Ἐκκλη-
σίας (Δ' καὶ Ε' μ. Χρ.) ἀναφαίνονται οἱ Ἑ-
λεήμονες, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Βασίλειοι, οἱ-
τινες μὲ ἰδιαίτερον ζῆλον φροντίζουν διὰ
τὴν περίθαλψιν καὶ προστασίαν τῶν χηρῶν,
τῶν ὀρφανῶν, τῶν ἀσθενῶν, τῶν γερόντων,
τῶν ἀναπήρων καὶ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων
τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης.

Τὸ πνεῦμα τῆς φιλανθρωπίας, ἐπὶ το-
σοῦτον ἐξελεπτύνθη, ὥστε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς
τοῦ Ἰουστινιανοῦ νὰ λαμβάνεται πρόνοια καὶ
διὰ τὰς δυσχερεῖς γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἡ
διαφθορά τῆς κοινωνίας, αἱ δυσμενεῖς ἀνάγ-
και, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος
ἔρριψαν εἰς τὸν βούρκον τῆς πορνείας. Ἡ
ἰδία ἡ αὐτοκράτειρα Θεοδώρα, σύζυγος τοῦ
Ἰουστινιανοῦ, συνέστησε τοιοῦτους οἴκους ἡ-
θικῆς ἀποτοξινώσεως τῶν ἁμαρτωλῶν γυναι-
κῶν καὶ ἐπαγγελματικῆς αὐτῶν ἀποκατα-
στάσεως.

Συνυφασμένη λοιπὸν ἡ φιλανθρωπία μὲ
τὴν πρᾶξιν καὶ τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας.
Καὶ πάννυ δικαίως, ἐφ' ὅσον οὐσιώδης ὅρος
σωτηρίας εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς πρὸς τὸν
πλησίον ἀγάπης.

Ἄς ἐνθυμηθῶμεν πρὸς στιγμὴν τὴν πε-
ρικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ἀναγιγνωσκο-
μένην κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀποκρέω,
καθ' ἣν αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριος φαίνεται
ὑποκρυπτόμενος ὑπὸ τοὺς «ἐλαχίστους» καὶ

ἐνδεεῖς ἀδελφούς καὶ ἀποδεχόμενος ὁ ἴδιος τὴν
προσφορὰν τῆς ἀγάπης τῶν φιλανθρώπων·
«ἐπέινασα καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα
καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ συνηγάγε-
τέ με, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ ἐπεσκέ-
ψασθέ με».

Β'

Καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, καίτοι διωκομέ-
νη ἀνέπτυξε αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς φιλανθρω-
πίας. Πρὸς τοῦτο κατ' ἀρχὴν συνεστήθη καὶ
τὸ «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλη-
σίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος». Ὁφείλομεν δὲ
νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς φιλαν-
θρωπίας ἐκαλλιεργήθη συστηματικώτερον
ἀπὸ τὴν εὐαγῇ ὀργάνωσιν Κυριῶν καὶ Δε-
σποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια», ἧς τὸν
θεμέλιον, οὕτως εἶπεῖν, λίθον ἔθεσε ἡ Μεγάλῃ
Μορφῇ τοῦ ἀειμνήστου ἀγωνάρχου πρ.
Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

«Ἡ Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ὠργάνωσε
τὰς παιδικὰς κατασκηνώσεις, ἐπεμελήθη τῶν
ἀσθενῶν καὶ τῶν ἐνδεῶν καί, ἐν γένει, ἐβοή-
θησε σημαντικῶς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν εἰς
τὸν τομέαν αὐτόν.

Ἦδη, κατ' εὐλογίαν Θεοῦ, ἕνα νέον γε-
γονὸς ἔρχεται νὰ ἐπιστεγάσῃ τὴν φιλανθρω-
πικὴν δρᾶσιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Καὶ
τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι ἡ τολμηρά, ἴσως,
σκέψις τῆς θεμελιώσεως ἑνὸς κέντρου ἀγά-
πης, νὰ τὸ εἴπωμεν; Μιᾶς νέας Βασιλείας
δος!

Τι θὰ γίνῃ τὸ πτωχὸ ἐπαρχιωτόπουλο,
ποῦ θέλει νὰ σπουδάσῃ; Ποῖος θὰ τὸ περι-
θάλψῃ; Ποῖος θὰ τὸ προστατεύσῃ ἀπὸ τοὺς
ἀνηκούστους κινδύνους, ποῦ ἐνεδρεύουν εἰς
Ἀθήνας καὶ τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα;

Διὰ νὰ συλλάβετε τὴν φρίκην τοῦ προ-
βλήματος φαντασθῆτε τὸ παιδί αὐτό, τὸ ξέ-
νο, τὸ ὀρφανό, τὸ ἀπροστάτευτο, νὰ ἦτο
δικό σας. Καὶ εἶναι δικό σας· εἶναι ἑλληνό-
πουλο· εἶναι ὀρθόδοξο!

Πρέπει λοιπὸν κάποιος οἰκοτροφεῖο, μὲ ὁ-
λην τὴν θαλπωρὴν τῆς οἰκογενείας, νὰ τὸ ἀγ-
καλιάσῃ!

Καὶ αὐτὸ τὸ οἰκοτροφεῖον ἀπεφασίσθη
νὰ ἰδρυθῇ. Τολμηρὰ ἡ σκέψις· ἀλλ' οὐδὲν
χωρὶς τόλμην! ἡ τόλμη νικᾷ τὴν ἀνδρείαν!

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἀνασχευὴ τοῦ ἄρθρου: «Παπικῆς εἰσβολῆς ἀποτελέσματα» τοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Τύπος» Ἀπριλίου 1964 «Προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων, ἥτις ἐστὶν ὑπόκρισις» (Λουκ. ΙΒ').

Ἐν Κελλίῳ Ἁγίας Βαρβάρας, Κουτλουμουσιανῆς Σκήτης Καρυῶν Ἀγ. Ὄρους τῇ 1-9-1964 Π.Η.

Π ρ ὅ ς

Τὴν Ἀξιότιμον Ἐπιτροπὴν Συντάξεως Π.Ο.Ε. «Τύπος» Κάνιγγος 12

Εἰς Ἀθήνας

ΤΟ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦμεν τὸν «Τύπον» καὶ μετὰ προσοχῆς εἰς τὸν «Τύπον» τοῦ Μαΐου 1964 εἶδομεν, ὅτι ὁ Πανοσιολογιώτατος Χαράλαμπος Βασιλόπουλος Ἀρχιμανδρίτης καὶ Καθηγούμενος

Ἦδη τὸ πρῶτο βῆμα ἐπέτυχε:

Οἰκοπεδὸν μεγάλης ἐκτάσεως εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον κυριότητά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὅλα τὰ ἄλλα πλέον εἶναι εὐκόλα. Καλούμεθα ὅλοι νὰ γίνωμεν συνεταῖροι εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἀγάπης.

Ἐκαστος, ὅς προϋπολογίσῃ εἰς τὰς δαπάνας του καὶ τὴν μικρὰν προσφορὰν τῆς ἀγάπης. Ὡς τοποθετήσῃ ἓνα κουμπαρᾶ εἰς τὸ σπῖτι του, μὲ μίαν μικρὰν ἐπιγραφὴν: »διὰ τὸ οἰκοτροφεῖον μας«. Καὶ τότε ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν θὰ ἔχῃ γίνῃ τὸ θαῦμα. Θὰ εἶναι ἕτοιμο τὸ σπῖτι τῆς ἀγάπης, τὸ οἰκοτροφεῖο.

Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ σταματήσουμε ἔως ἡκεῖ· ὑπάρχουν καὶ γεροντάκια, καὶ ἀσθενεῖς, ποὺ ἀναμένουν τὰς φροντίδας μας.

Ὅλα αὐτὰ θεμελιούμενα θὰ ἀπαρτίσουν τὴν σύγχρονον Βασιλείαδα!

Αἱ γραμμαὶ αὐταὶ δὲν χαράσσονται ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν μιᾶς φευγαλέας αἰσιοδοξίας, ἀλλ' ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς ἀμετακινήτου βεβαιότητος. Καὶ ἡ βεβαιότης αὕτη στηρίζεται εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, πρὸς ἓνα ἕκαστον: «Μανθανέτωσαν καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προϊστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρεῖας, ἵνα μὴ ᾧσιν ἄκαρποι».

Ἐὰν εὐρεθῇ κανεὶς νὰ μὴ σεβασθῇ αὐτὴν τὴν πατρικὴν ἀπαίτησιν τοῦ Παύλου, ἀσφαλῶς θὰ πρέπει καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν εἶναι χριστιανός.

Καὶ τοιοῦτος δὲν θὰ εὐρεθῇ.

τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη Ἀθηνῶν, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀναστείλῃ τὴν μήνυσιν κατὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρα... ἐπὶ παραβάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Συγχαίρομεν αὐτὸν διὰ τὴν υπεράσπισιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Καὶ εὐχόμεθα νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν μήνυσιν, ἀφοῦ τόσο πολὺ πονῇ τὴν Ἐκκλησίαν, ποὺ προδίδει ὁ Πατριάρχης, διὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν ἀντίχριστον Πάπαν.

Συλλυποῦμαι ὅμως διὰ τὸ ἄρθρον τοῦ «Τύπου»: «Παπικῆς εἰσβολῆς ἀποτελέσματα» Ἀπριλ. 1964, καὶ πρὸς διασφάλισιν τῶν ἀναγνωστῶν παραθέτομεν ὀλίγα πρὸς κατανόησιν:

Ἀρθρογράφος εἶναι ὁ γνωστός εἰς τὸ Πανελλήνιον Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοδάρας εἰς Πάρον, Ἀρχιμανδρίτης Πανοσιολ) τος Π. Φιλόθεος Ζερβάκος.

Γράφει: «τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὸ Φράγγικον ἡμερολόγιον τοῦ Πάπα Γρηγορίου καὶ τοῦ Πατριάρχου Μεταξάκη τοῦ Μασσόνου, — διότι αὐτὸς τὸ εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐθαίρετως καὶ ἀντικανονικῶς —, καταργεῖται τελείως ἡ νηστεία Τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων. Γράφουν τὰ νέα ἡμερολόγια «νηστεία Ἀγ. Ἀποστόλων» εἰρωνικῶς καὶ ἐμπαικτικῶς Ο. Τὸ σχῆμα τοῦ ἡμερολογίου αὐξάνει... ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς τοῦ σιγᾶν, πρέπει καὶ ἡμεῖς καὶ ὅσοι πονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ διαμαρτυρηθῶμεν νὰ ἀρθῇ τὸ σχῆμα, νὰ ἐνωθῇ ἡ Ἐκκλησία καὶ νὰ παύσῃ ἡ εἰρωνικὴ καὶ ἐμπαικτικὴ κατάργησις τῆς νηστείας Τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων....

Μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης

Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον καὶ ἀποτείνεται πρὸς τὸν Πανοσιολ) τον Καθηγούμενον Ἀρχιμανδρίτην κ. Βασιλόπουλον, τὸν μηνύτην τοῦ Πατριάρχου.

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα, Ἐπαναλαμβάνω νὰ συγχαρῶ Ὑμᾶς διὰ τὸ τολμηρὸν διάδημα, τὴν υπεράσπισιν τῶν Ἱερῶν κανόνων τῆς Ὁρθοδοξίας, οἵτινές εἰσι κατωχυρωμένοι καὶ εἰς τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος ὡς καὶ εἰς τὸ 115ον τοιοῦτον, διαλαμβάνον ὅτι: «Ἡ τήρησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται εἰς τὸ Πατριωτικὸν τῶν Ἑλλήνων».

Ὡς Ἑλλήν Πατριώτης καὶ ὡς Κληρικὸς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων, ἀπεφασίσατε νὰ μνηύσητε τὸν παραβάτην Πατριάρχην, ἐπὶ παραβάσει τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων. Ὅθεν μεταξὺ τῶν Ἱερῶν κανόνων, ποὺ θὰ ἔχετε προετοιμάσει διὰ τὴν «μὴ νυσι», θεαίως γνωρίζετε καὶ τὸν 19ον κανόνα τῆς ἐν Γάγγρᾳ Μ. Ἀσίας Ἀγίας Συνόδου, συγκροτηθείσης τῇ 340 μ. Χ., ὅστις διαλαμβάνει ὅτι: «Εἰτίς τῶν ἀσκουμένων χωρὶς σωματικῆς ἀνάγκης υπερηφανεύοιτο, καὶ τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν καὶ φυλασσομένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραλῶσι ἀποκυροῦντος ἐν αὐτῷ τελείου λογισμοῦ, «Ἀ ν ἄ θ ε μ α ἔ σ τ ω». Περὶ ἀναθέματος γνωρίζετε καλῶς ὅτι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον: «κἂν Ἄγγελος, κἂν Βασιλεὺς εὐαγγελίζεται ὑμᾶς «παρ' ὃ παρελάβετε», κλείσατε τὰς ἀκοάς: «Ἀ ν ἄ θ ε μ α ἔ σ τ ω»! (Ἰωάννου Δαμασκ.). Ὁ δὲ Θεὸς Χρυσόστομος, Τόμ. Ε', ἀναφέρει ὅτι «τὸ ἀνάθεμα παντελῶς χωρίζει καὶ ἀποκόπτει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ Τὸν Χριστόν».

Ἄγιε Καθηγούμενε Π. Χαράλαμπος, Τί ἐστι κανὼν καὶ ὅτι πρέπει νὰ φυλάσσωνται οἱ Θεοὶ κανόνες ἀπαρασάλευτα, καὶ τὰ φρικτὰ ἐπιτίμια ποὺ υποβάλλονται οἱ παραβάται, εἶναι γνωστά. Καὶ ἐρχόμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν ἀρθρογράφον συνάδελφόν Σας Πανοσιολ.) τὸν Π. Φιλόθεον Καθηγούμενον Ζερβάκον: Μετὰ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἔτη ἀντελήφθη καὶ Σας εἶπε καθαρὰ, ὅτι οἱ νεοημερολογίται εἶναι τέκνα καὶ ἀπόγονοι τοῦ Πάπα καὶ τῶν Μασσόνων Πατριαρχῶν καὶ Μητροπολιτῶν, Μεταξάκη καὶ λοιπῶν ἀπὸ τοῦ 1923—24;..... Πάλιν καλῶς ἐποίησεν ἀφοῦ εἶναι, ὡς γράφει, εἰς θαθὺ γῆρας καὶ φοβῆται τὸν θάνατον καὶ τὴν κόλασιν ποὺ ἀναμένει τοὺς παραβάτας καὶ ἀσεβοῦντας πρὸς τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς κανόνας, οἱ ὅποιοι διατάσσουν νηστείαν, τὴν ὅποιαν καταργεῖ τὸ Παπολατινικὸν ἡμερολόγιον ἐφέτος 1964.

Ὁ ἐν λόγῳ καθηγούμενος Πανοσιολ. Φιλόθεος, ἵνα μὴ διώκηται ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου, ἐφαρμόζει τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ Ἱερᾷ αὐτοῦ Μονῇ, ἀλλὰ ὅταν ἔλθῃ εἴτε ὁ οἰκείος Μητροπολίτης, εἴτε ἄλλος τις ἐπίσημος, μεταχειρίζεται τὸ παπολατινικὸν ἡμερολόγιον.

Ποίαν εὐθύνην ὑπέχει ἕνας τοιοῦτος Πνευματικὸς ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, περιοδεύων ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξομολογῶν, νὰ μὴ ἀποκαλύπτῃ εἰς ὅλους τὴν ἀλήθειαν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑορτολογίου καὶ νὰ περιπίπτῃ εἰς τὸ οὐαὶ τῆς προφητικῆς φωνῆς μετὰ τὸ νὰ παριστᾷ «τὸ πικρὸν γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὺ πικρὸν»! Καὶ «τὸ Φῶς ὡς τὸ σκότος καὶ τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθειαν»!

Καὶ ὅταν τὸ νέον τοῦ Πάπα ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καταργῇ παραδεδομένας ἀρχαίας νηστείας», ἀνατρέπει ὅλην τὴν εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργεῖ σχίσματα εἰς τὸ σῶμα Αὐτῆς, ὡς ἂν ὅπου εἶναι ὁ νεωτερισμὸς ἔργον τοῦ διαδόλου, δὲν εἶναι καθήκον νὰ τὸ ἀποστρεφώμεθα «ὅσοι οἱ πιστοὶ» σύμφωνα μετὰ τὴν ἐντολήν, ὅπου Αὐτῇ ἡ Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διὰ τῆς Πανορθόδοξου Αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐναντίον τῆς παπικῆς προπαγάνδας, ἐξέδωκε τῇ 1848, παραγγέλλουσα ὡς Μήτηρ εἰς ὅλα τὰ πιστὰ Αὐτῆς τέκνα: «κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς υπαγόρευμα τοῦ διαδόλου... ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγει ἑλλειπὴ τὴν κεκρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἀλλ' Αὐτὴ πεπληρωμένη ἤδη, ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὐξήσιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἢν τινα οὖν καὶ ὁ τολμῶν, ἢ πρᾶξαι, ἢ συμβουλευσάι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἡρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον «ἀνάθεμα» διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ διὰ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων.....

Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἵρέσει ἢ σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν Ψαλμῶδόν (Ψαλμ. ΡΗ 17) «κατάραν ὡς ἱμάτιον» κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε Κληρικοὶ, κἂν τε λαϊκοὶ ἔτυχον εἶναι, κἂν Ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ, ἀνάθεμα ἔστω, εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται «παρ' ὃ παρελάβετε».

Ὅτω φρονοῦντες οἱ Πατέρες ἡμῶν, καὶ ὑπακούοντες εἰς τοὺς ψυχοσωτηρίους λόγους τοῦ Παύλου, ἐστάθησαν σταθεροὶ καὶ ἐδραῖοι εἰς τὴν ἐκ διαδοχῆς παραδοθεῖσαν Αὐτοῖς Πίστιν καὶ διέσωσαν Αὐτὴν ἄτερπτον καὶ ἄχραντον διὰ μέσου τοσούτων αἱρέσεων, καὶ παρέδωκαν Αὐτὴν εἰς ἡμᾶς εἰλικρινῇ καὶ ἀνόθευτον, ὡς ἐξῆλθεν ἄδολος ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν πρώτων ὑπηρετῶν τοῦ Λόγου.

Ὅτω φανεροῦντες καὶ ἡμεῖς, ἄδολον ὡς παρελάβομεν μετοχετεύομεν Αὐτὴν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς μηδὲν παραμείβοντες ἵνα ᾧσι κάκεινοι ὡς καὶ ἡμεῖς εὐπαρουσίαστοι καὶ ἀκαταίσχυντοι, λαλοῦντες περὶ τῆς τῶν Προγόνων Πίστεως.

Ἀνθίμος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Ἱερόθεος Ἀλεξανδρείας, Μεθόδιος Ἀ-

ντιοχείας, Κύριλλος Ἱεροσολύμων καὶ αἱ περὶ Αὐτοῦς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

Δὲν εἶναι ἐπομένως κίνδυνος κολάσεως διὰ πάντα κληρικὸν ἢ λαϊκὸν νὰ ἀκολουθῇ τοῦ Πάπα τὸ ἡμερολόγιον καὶ νὰ συνιστᾷ αὐτός, καθ' ἣν στιγμὴν μὲ τὸ μῆδεν «Ο» ποὺ ἀναγράφουν τὰ νέα ἡμερολόγια διὰ τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐφέτος, ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ σημαία τοῦ ἀντιχρίστου καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως; (Ἀποκλ.) 18)

Ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι ἀρχαιοστάτη, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ Ε' Βιβλίον τῶν ἀποστολικῶν διαταγῶν. Ἐπομένως πᾶς κληρικός, συμφώνως πρὸς τὸν ἀνωτέρω 19ον κανόνα τῆς ἐν Γάγγρα Ἁγίας Συνόδου, ἢ λαϊκὸς παραβαίνων αὐτὸν ἁμαρτάνει θανασίμως βαρυτάτην ἁμαρτίαν, καθὼς ἐφάνερωσεν. Ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἅγιον Μακάριον! Ὁ Μέγας οὗτος Ὅσιος Μακάριος ἔχων μερικὰς ἀπορίας, ἠρώτησεν τὸν ἀποσταλέντα παρὰ τοῦ Θεοῦ Ἀγγελον, ποία εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἁμαρτία καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγελος: Τὸ νὰ συμβουλεύσῃ τὸν πλησίον του εἰς τὸν κακὸν δρόμον. Δὲν τὸ ἔκαμαν αὐτὸ ὅλοι οἱ κληρικοὶ τὸ ἁμάρτημα καὶ ἱερωμένοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, συμβουλευόντες τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἀκολουθοῦν τὸ παπιασσοδικὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἔχει καταδικάσει ἡ Ὁρθοδοξία βλόκληρος ἐπὶ Ἱερεμίου Β' τοῦ Τρανοῦ Οἴκου. Πατριάρχου διὰ τριῶν Συνόδων; Τοῦ Πάπα τὸ ἡμερολόγιον δὲν ἐδημιούργησε τὰ μύρια σκάνδαλα εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς, οἰκογενεάς, κοινωνίαν καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίαν; Δὲν ἐδημιούργησε τὸ σῆμα εἰς τὰς ἐορτάς καὶ νηστείας τῆς Μῆς Ὁρθοδοξίας; Δὲν εἶναι ἡ τορπίλλη τοῦ Πάπα τὸ ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν Πατέρων ἡμῶν; Καὶ τότε, Ἅγιε Ἀρχιμανδρίτα, κ. Βασιλόπουλε πῶς ἀναπαύεσθε νὰ τὸ ἀκολουθῆτε καὶ νὰ θέλετε νὰ γίνετε μνηστὴς τοῦ Πατριάρχου διὰ τὰς παραβάσεις Αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν Σεῖς ὁ ἴδιος μὲ ὅλην τὴν ἐπίσημον τοῦ κράτους Ἐκκλησίαν παίρνετε τὸ φλάμπουρον τοῦ Πάπα καὶ τὸ ὑψώνετε ὡς σημαίαν τάχα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ εἶδωλον τοῦ ἀντιχρίστου προσκυνεῖται ὅταν δέχεσθε τὸ ἔσθιον τοῦ θυτίου δράκοντος, τὸ παπικὸν τοῦτέστιν ἡμερολόγιον! Δὲν εἶναι τοῦτο ὑποκρισία ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θεοῦ; Δέχεται Ὁ Κύριος τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ὑποκρισίαν τὴν ὅποιαν τόσον καυτηριάζει εἰς τὸ 23ον Κεφ. τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἁγίου Εὐαγγελίου! Μὴ λοιπὸν πλανᾶσθε! Ὁ Ἅγὼν τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἐπιδέχεται νοθείαν οὐδὲ συγκαταβάσεις καὶ συμβιβασμὸς! Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν δέχεται παπικὰ ἡμερολόγια, οὐδὲ τὸν τυχόντα νεωτερισμὸν! Δὲν εἶναι τρυφή καὶ ἀναπαύσεις σωματικά, εἶναι σταυρὸς καὶ διωγμὸς τὸν ὁποῖον ὑφίστανται ἀπὸ 40ετίας καὶ πλέον οἱ καλοῦμενοι «Παλααιοημερολογίται», τὰ γνήσια καὶ πιστὰ

ταῦτα τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ σήμερον ὁμολογῆται τῆς Ὁρθοδόξου ὕψαι- νούσης Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Πίστεως. Ἐὰν πράγματι πονεῖτε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, σηκώσατε τὸν Σταυρὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων Σας! ζητήσατε Σεῖς καὶ ὁ Καθηγούμενος Πανοσιολ. Π. Φιλόθεος καὶ ὅσοι ἄλλοι πονοῦν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, νὰ φύγητε ἀπὸ τὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς σφραγίδος τοῦ Πάπα καὶ τοῦ ἔργου τῶν νεωτεριστῶν Μασσόνων Πατριαρχῶν καὶ Μητροπολιτῶν, ἀπορρίπτοντες τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, ἀσπαζόμενοι τὸ Πάτριον τῆς Ἐκκλησίας Παλαιόν, σύμφωνα πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν, ἀναφέρομεν προηγουμένως, διὰ τῆς ἐγκυκλίου Αὐτῆς τοῦ 1848, καὶ συμφώνως μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀποστ. Παύλου «μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε» καὶ ἄλλαχού: «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις». Ἀναλάβετε τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς πολεμουμένης Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὅχι μὲ λόγους ἀλλὰ μὲ ἔργα! Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει καθήκον νὰ καθάρσῃ τὸ ἔσθιον αὐτῆς ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς παπικῆς εἰσβολῆς καὶ αἱρέσεως, διὰ νὰ παταχθῇ κατακέφαλα ἡ ἐπηρεμένη ὄφρυς τοῦ Πάπα, νὰ ἐξορισθῇ μακρὰν τοῦ περιβάλλοντος τῆς Ἐκκλησίας τὸ κατακεκριμένον τοῦ Πάπα ἡμερολόγιον. Καὶ τότε μόνον φανερώσετε πραγματικὰ ὅτι πονεῖτε τὴν Ἐκκλησίαν! Καὶ οὕτω πῶς καταδικάζετε χωρὶς δοκιμασίαν τὸν αὐτοκαταδικασμένον καὶ αὐτοκατάκριτον Πατριάρχην Ἀθηναγόραν καὶ τοὺς συνεργούς αὐτοῦ λατινόφρονας Ἐπισκόπους εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἄδου!

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα,

Ὁ ἀγὼν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπαιτεῖ ὅχι λόγους, ἀλλὰ ἔργα καὶ αὐτοθυσίαν μέχρι τοῦ ὀλογοῦ! Τί κάθεσθε λοιπὸν ἐφ' ὅσον φλέγεσθε ἀπὸ τὸν φλέγοντα ζῆλον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας;

Μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς διευθυντάς τῶν θρησκευτικῶν περιοδικῶν, διαμαρτυρηθῆτε μὲ τοὺς συναδέλφους Σας πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, πρὸς τὸν Βασιλέα ποὺ ὠρκίσθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτι θὰ φυλάξῃ τὴν Θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀγωνισθῆτε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ Πατρίδι ἡμῶν, ὥστε καὶ πάλιν ἡ Ἑλλάς νὰ ἐπανεύρῃ τὴν δόξαν τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάλεσε τὸ Εὐλογημένον Ἔθνος ἡμῶν Αὐτὸς Οὗτος ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ τοῦ κόσμου παντός.

«Θεὸς οὐ μνηστὴρίζεται». Ἄρατε τὸ σχίσμα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιον δὲν δέχεται ὁ Κύριος, τὸ ἐδέλυγμα τοῦτο τῆς ἐρημώσεως νὰ μολύνῃ τὴν Ἁγίαν τοῦ Ἐκκλησίας, δηλαδὴ δὲν δέχεται ὁ Κύριος τοῦ Πάπα τοῦ ἀντιχρίστου τὸ ἡμερολόγιον νὰ μολύνῃ τὴν ἀμραντὸν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, νὰ φωτίσῃ καὶ συνετίσῃ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ

Σχετικῶς μὲ τὸν διάλογον ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Βενέδικτος παρετήρησεν : «Ὁ μεταξὺ Καθολικῆς καὶ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διάλογος συνίσταται ὡς ἐπὶ τοῦτου ἀπεφάνθη ἡ Β' ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξος Σύσκεψις, εἰς τὴν ἐπὶ ἴσοις ὅροις συζητήσιν καὶ ἐξέτασιν ἐκείνων ἀκριβῶς τῶν θεολογικῶν, δογματικῶν καὶ πειθαρχικῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποτελοῦν τὸ θλιβερὸν τοῦτο καθεστὼς τῆς διαιρέσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Τοιοῦτόν τι δὲν συνέβη κατὰ τὴν συνάντησιν. Ὁ ἀσπασμὸς τῶν δύο ἀρχηγῶν δύναιται νὰ θεωρηθῇ ὡς προκαταρκτικὴ, πνευματικὴ προετοιμασία τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐπὶ ἴσοις ὅροις μελλοντικοῦ διαλόγου. Ἡ συνάντησις πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀπαρχὴ ἐντατικῆς καὶ εἰλικρινοῦς προσπάθειας· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς συμφιλίωσης καὶ ἐνώσεως πάντων τῶν Χριστιανῶν.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ μεγαλυτέραν οὐσιφιγξιν τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, βαθυτέραν κατανόησιν καὶ συνεργασίαν. Καί, διὰ νὰ εἶναι καρποφόρος, πρέπει νὰ εἶναι εἰλικρινής. Ἐπιμένω εἰς τὸ κύριον τοῦτο χαρακτηριστικὸν τῆς ἀμοιβαίας συνεργασίας, διότι εἶμαι ἀπολύτως πεπεισμένος, ὅτι ἡ ἐκατέρωθεν ἔλλειψις εἰλικρινῶν προθέσεων, ὅχι μόνον δὲν θὰ προωθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως, ἀλλ' ἀντιθέτως θὰ ἐμβαθύνῃ ἔτι περισσότερον τὸ χάσμα καὶ τὴν διαιρέσιν. ».

Αἱ εἰλικρινεῖς προθέσεις, περὶ ὧν ὁ Πατριάρχης Βενέδικτος ἔκαμε λόγον, ἀποτελοῦν τὴν βάσιν διὰ τὴν ἐναρξιν εἰλικρινοῦς διαλόγου μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο ἰδίως πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τῶν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ὧν ἡ εἰλικρίνεια τῶν προθέσεων τίθεται ὑπὸ ἀμφισβήτησιν καὶ δημιουργεῖ φόβον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀγαπώντων καὶ πονούντων γνησίως τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Ἦμᾶς καὶ τοὺς συνεργάτας Σας νὰ κάμετε τὸ καθήκον ὑπὲρ τῆς πολεμουμένης Ὀρθοδοξίας, διὰ νὰ μὴ εὗρεθῇτε καὶ κατακριθῇτε ὡς ἐμπαίκτηι ἐνώπιον τῆς Μεγαλωσύνης τοῦ Κυρίου, ὅθι θὰ εὗρεθῇτε ἐνώπιον τοῦ Βήματος τοῦ Φρικτοῦ Αὐτοῦ, ἵνα δώσετε λόγον ἔαν ἐφυλάξατε τὴν παρακαταθήκην ὡς κληρικός, τὴν ὁποίαν Σὰς ἐνεπιστεύθη ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας Σας.

Ὁ ἐν Μοναχοῖς ἐλάχιστος, Ἀγιορείτης

Πολύκαρπος Κληματαῖνος

ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἀπεφάσισεν, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία μετάσχῃ τῆς ἐφειμένης πανορθόδοξου διασκέψεως, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ ὡς θέμα τὴν ἐναρξιν διαλόγου μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ μυζηταιῶν εὐχόμεθα, ὅπως αἱ ἐν λόγῳ ἀξιόλογοι συζητήσεις καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων ἐπὶ θεμάτων κολοσσαίας ἐκκλησιαστικῆς σημασίας ὡς καὶ ἡ λήψις σχετικῶν ἀποφάσεων ἐπ' αὐτῶν, ἀποβῶσιν ἐπ' ἀγαθῷ καὶ ἐξυψώσει τοῦ γοήτρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνὰ τὴν ὑψηλίον.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 25 Ἰουλίου (Π.Η.) ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Θεομήτορος Ἀννης πανηγυρίζει τὸ ἐν τῷ Ἱ. Ν. τῶν Ἁγίων Τριῶν Παρθένων (Ροῦφ Ἀθῆναι) παρεκλήσιον τῆς Ἁγίας Ἀννης. Τὴν παραμονὴν θὰ τελεσθῇ Μέγα· Ἑσπερινός, τὴν δ' ἐπομένην πανηγυρικῶς ἡ Θεία Λειτουργία.

Συγκοινωνία : Λεωφ. Βοτανικοῦ τέρμα.

—Τὴν 26 Ἰουλίου (Π.Η.), ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς, πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀθῆναις (Διοσκουρίων 6—Μοναστηράκι) φερώνυμος Ἱερός Ναός. Ἀφ' ἑσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινός. Τὴν πρωΐαν θὰ χοροστατήσῃ Ἀρχιερεὺς.

—Τὴν ἰδίαν ὡς ἂνω ἡμέραν ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει ἡ ἐν Ἀχαρναῖς (Μενιδίῳ) σεβασμία γυναικεῖα Μονὴ τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, μετ' ἀρχιερατικῆς κατανυκτικῆς ἀγρυπνίας καὶ Λειτουργίας.

—Τὴν 28 Ἰουλίου (Π.Η.) ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου πανηγυρίζει ἡ ἐν Λυκοβρούσει Ἀττικῆς σεβασμία Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγ. Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου. Θὰ τελεσθῇ κατανυκτικὴ ἀγρυπνία, μετ' ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας.

Συγκοινωνία : Λεωφ. Κάτω Κηφισίας. Στάσις Ἁγίας Βαρθάρας.

—Τὴν ἰδίαν, ὡς ἂνω ἡμέραν πανηγυρίζει ἡ ἐν Παιανίᾳ (Λιόπεσι) Ἀττικῆς ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Εἰρήνης σεμνυνομένη σεβασμία Ἱερὰ Μονή. Θὰ τελεσθῇ κατανυκτικὴ ἀγρυπνία μετ' ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας.

Συγκοινωνία : Λεωφορεῖον Κορωπίου (Θησείον—Ἀθῆναι). Στάσις Καρελᾶ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνετα, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγρός 32—Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)